

PAMYRO

DIENORAŠTIS

Tomas Kukis
Navigatorius

Akvilė Gerulskytė
Metraštininkė

Andrius
Šimkevičius
Remontininkas

Paulius Dambrauskas
Muzikinės dalies
vedėjas

Justė Pačkauskaitė
Čiombė

Monika
Tunkulaitė
Medikė

Jolita
Šimkevičė
Fotografė

Edas
Nedobežkinas
Vadas

Pamyro vampyrai

2014 M. LIEPOS 28 D. MASKVA – OŠAS – DAMYRAS

Nusileidom Oše paryčiais. Pasienis – muitinė su Azijos subtilybėmis: moterys į kairę, vyrai į dešinę, eilė prie pasų teka nesuprantama tėkme. Lyg buvom prieky, bet bardake liekame vieni iš paskutiniųjų. Šiaip pasienio procedūros baigiasi sėkmingai. Lauke maloni +27 vėsa. Diena nereali mums gaunasi: apsiniaukusi kaip reta ir saulė nespigina. Moteriškė, kuri turėtų mus pasitikti, miega, ragelio nekelia ir daug tenka bendrauti su vietiniais dušmanais. Po kokių 3 valandų laukimo ir tik su vietinės pagalba mus prisimena. Atsiųstas vairuotojas Hasanas veža pas mūsų moteriškę. Ten sotūs pusryčiai, Ošo turgelis, ir apsirūpinę lepioškėmis ir viskuo kitu pajudam link kalnų. Kelią beveik visą pramigau. Atvykome į 3450 m aukštį, prisidavėm vietiniams pasieniečiams. Pasistatom pievelėj palatkes.

Apie 5 valandą vakaro trise – aš, Pauliux ir Kukis išnešėm zabroskę. Pakeliui upelis, bridom šlapom ir vėl bridom atšaką. Upės su daug atšakų, vienos seklios, kitos gilios, nori versti iš kojų. Atsilaikėm. Tempiam toliau zabroskę, kažkaip vėlu jau darosi, tačiau geros vietos, kur padėt, dar nėra. Pagaliau užeinam už kalnagūbrio pakraščio ir slepiam. Apsisukę bėgam link namų, tačiau jau temsta, upės atšakas pasiekiam sutemus. Po trūsami brendam į upės kasas. Iš apačios vanduo semia – gelia, iš viršaus lietus pila, tamsu ir basom per akmenis ir upės atšakas bėgam, sekdami Kukio švieselę atgal, kur palapinėse, žaibuojant ir pilant kaip iš kibiro, kyla nerimas, kurgi mes. Ir versijos, kad, nebegalėdami persikelti per upę, susiradom, kur praleisti naktį.

Tačiau, permirkę iki paskutinio siūlo, išsimušam į kelią ir iš tadžikų pusės pareinam į kirgizų pasienio punktą, kur tokiu oru pasieniečiams sienų apsauga dzin. Mūsų niekas nestabdo, ir spartuolišku žingsniu žengiam per perėjimo punktą. Žaibas tuo metu blykst – dingo visos šviesos. Bet tolumoj, anoj pusėj už šlagbaumo, švieselė laksto. Ten Edas, kur jūs pypt...blyn buvot?? Dar šiek tiek ir mes palatkėse, kur džiaugiamės vėl išvydę draugus ir lepioškes su pomidorais. Šiltos kojinės, miegmaišis ir saldūs patenkinti sapnai.

LIEPOS 29 D. PASAULIO PAKRAŠTŲ

Civilizacija baigės. Pabudom pasaulio pakraštį. Subaigiam paskutinius žmoniško maisto likučius ir paliekam pakraštį, kertam upę. Chebra juokiasi, ėjom ir praėjom, o vakar tai buvo baisi upė. Toliau viskas - proza. 10 km plokščiu upės slėniu. Pro šalį slenka kalnai. Veiksma nedaug, tad lanko jausmai: kam skauda galvą, kam vemt norisi. Planavom užmesti šmutkes ant ledyno, bet ir to nepriėjome. Paslėpę daiktus (3800 m aukšty), grįžom atgalios pas Andrių ir Akvilę, kurie buvo likę saugoti daiktus ir ruošti vakarienę (3500 m aukšty). Grįžinėjant peršalau, bridau basom, tad kuo ten vakaras baigsis, sunku pasakyt.

LIEDOS 30 D. GIMTADIENIS

00 val. Paška pažadina Moniką ir sveikina su gimtadieniu. Šiandien prasideda pirmasis ratas. Keliamės anksti, norim persikelti per upę, kol neaukštas vanduo. Apraišai, virvės, bet mums pasisekė: Paška pirmas praliuksėjo. Viskas OK, praeisim be virvių, susikimbam po keturis, kojas žiauriai gelia, bet visi sėkmingai atsiduriam kitam krante. Tik Edas nerimsta, žemėlapij pagriebęs, iš kairės į dešinę palei upę laksto ir pagaliau taria: keliamės atgal, ne tas slėnis.. Ir tai ne pokštas. Na ką, atgal tai atgal.

Po to ilgas kulniavimas akmenuotu plokščiu lauku iki reikiamo slėnio. Ir vėl mūsų laukia ta pati upė. Bet čia jau įdomiau ar baisiau, priklausomai nuo sukauptos patirties. Paška vėl didvyris. Brenda pirmas, vanduo virš kelių, purslai virš juosmens, bet kitą krantą pasiekė, kinkos nesudrebėjo. Vadas įvertina situaciją: Šimkevičiaus, trauk virvę. Vienam krante Paulius apvyniojęs didžiausius akmenis ir grakščiai išmetęs koją, kitam krante Andrius su Juste apsikabinę virvę laiko. Rimtas reikalas, vadas pirmas išbando. Karabinas į virvę, rankose lazda, tvirtu žingsniu, purslai trykšta ir jau kitam krante.

Toliau Justė užsimeta kuprinę, upės vidurys, srovė verčia iš koto, bet tvirtai sugriebus virvę abiem rankom ir jau kitam krante. Akvilė su kuprine tvirtai žengia, pusę upės puikiai, bet srovė išmuša pusiausvyrą, paslysta, kuprinė tempia žemyn, sunku atsistoti ir tik draugų ištiesta ranka ištraukia pusiau sausą Akvilę.. o tiksliau pasakius, apysausė liko turbūt tik galva :)

Visi kiti pakankamai sėkmingai perbrenda, neskaitant šlapių triūsikų, nuo šalčio geliančių kojų ir geros adrenalino dozės. Puiku, slėnis tas, atgal grįžti nereikės. Kylam kanjonu, upės zigzagu, vėl brenkam.. ir kiek gi galima. Užknišo. Vado komanda: žolėtu krantu į viršų. Ilgas liuksėjimas per žydinčias pievas, o tiksliau, kas liuoksi, kas šliaužia. O vis dėl to šiandien Monikos gimtadienis! Pievos pakraštys, skardis, upė po kojomis, snieguotos viršūnės ir besileidžianti saulė tarp jų. Fantastiška vieta. Vakarienė ir ... GIMTADIENIS!

Vyrukai keliolika kartų švysteli Moniką į Pamyro dangų, sudainuojame ilgiausių ir visokiausių metų su arbatos puodeliais rankose ir.. tortas Napoleonas toks visiškai nerealus. Mhhhh... o po to lietūs kaip įprastai jau trečią vakarą iš eilės ir palapinėje Paška grojo, dainavom ir kalbėjom „apie nieką“.. atsidarė Monikos grožio salonas. Ji pynė daug daug kasyčių, drakoniukų, egliųčių, jau ir vadas turi kasiuką.

Monika šukuoja Justės galvą ir garsiai galvoja, ką čia jai supynus. Andrius siūlo išpinti „Atsiprašau, Juste“. Čia po vakar dienos ČP, kai išnešėm pirmo rato sausainius, cukrų ir avižių košę į zabroskę ir teks gyventi be šių skanėstų. Justė nuoširdžiai buvo pikta.

LIEPOS 31 D. AUKŠTYN!

Rytas išaušo snieguotoje svogūnų lysvėje. Į kalnus atėjo žiema. Beveik nelauktai. Nusprendėme, kad sniegas geriau už lietų. Prasidėjo ilgas kuitimasis, besidairant gero oro ženklų. Košė (bent jau man) lindo labai nenoriai, arbata gelbėjo situaciją. Rytinė rikiuotė prie uolos nerodė entuziazmo palikti šią stovyklą. Visgi tokiu oru geriau eiti, nei trypti vietoje.

Neilgai mūsų batai džiaugėsi svogūnų kilimais, greit perėjom prie nuobodžios įvairiagabaričių akmenų masės. Zigzagais per upelį, kanjonais, slėniais aukštyn, matomumas ribotas, liežuvis iki kelių. Ėjom iki ~14 val., kuomet vadui toptelėjo teisinga mintis: STOJAM!! Atsidūrėme ledyno papėdėje ir tai vienintelė vieta nakvynei ne ant ledyno. Kastuvų pagalba keičiame landšaftą ir gaunamas rezultatas - dvi apypadorės aikštelės palapinėms. Entuziazmo pagauti, dar išsigrindžiame prieangius akmenimis, kad nešlaptų juose laikomos kuprinės ir kiti daiktai.

Įkyrėjantis sniegas visus suginė į palapines, iš kurių išsikrapštyti pavyko tik po geros valandos, Paškai sugundžius pasivaikščioti snieguotu maršrutu. Taigi pirmąkart per šį žygį traukėm kates (meu meu meu) ir užrėpliojom ant gretimo ledyno gūbrelio. Oras, tirštas kaip kisielius, neleido apžiūrėt apylinkių. Rytdienos perspektyva liko miglota.

Grįžę sulindome į mūsų palapinę, kuri turėjo magiškų savybių sutalpinti mus visus aštuonis, ir prasidėjo muzikinė – prozinė popietė. Geriausia žygio dalis, vainikuojanti visus dienos vargus, įveikianti galvos skausmą, nuovargį ir aštuonių kvepiančių kojinių porų aromatą. Iš tos laimės nusprendėme, kad gadinti vakarėlį ir vakarieniauti 17 val., kaip buvo liepęs Edas, gerokai per anksti. Tad budintieji Jolita ir Andrius iš palatkės šoko tik tada, kai Edas nuožmiai atidarė užtrauktuką iš lauko pusės, davė velnių dėl vėluojančios vakarienės ir liepė mygom kaist puodus.

Budintieji, būdami dar ir mūsų palapinės bendragyventiniais, buvo labai bičiuliškai nusiteikę ir vakarienę su arbata mums atnešė tiesiai į namus. Gulim jaukiai, valgom ir geriam ir džiaugiamės, kad mūsų draugai tokie geri ir mus labai myli!

RUGPJŪČIO 1 D. PAMYRAS – VAMPYRAS IR TOLIAU ČIULPIA MŪSŲ SYVUS

Et, sunki dienele. Planuose buvo numatyta pasiekti perėją, esančią 5000 metrų aukštyje. Nuo ankstyvo ryto ruošėmės ir buvome nusiteikę dideliu krūviu ir tempui. Šiandien jau priėjome ledyną, pajutome, ką reiškia sniegas,ėjimas ryšiu, su katėmis ir sniegžengiais. Žygiuojant ledynu, net ir prie geriausių norų, tenka eiti lėtai – ledynas suskilęs, daugybė plyšių, kurie užsnigti, nematomi ir pavojingi. Žygio vadas Edas tvirtai ir užtikrintai, laikydamasis visų saugos priemonių, pirmas veda mūsų (Edas, Justė, Monika, Paulius) ryšį.

Antrieji žengia kitos palapinės komanda – Jolita, Tomas, Akvilė ir Andrius. Saulė šviečia, dangus giedras, sniegelis minkštas ir šlapias, o tai tik apsunkina ėjimą ir didina pavojų riziką. Nors Edas ir atidžiai tikrina plyšius, vienas jų netikėtai pasiglemžia mūsų vadą! Iš stebėtojo pozicijos tai atrodo labai juokingai: stovi Edas ir tik šmurkšt! Edo nebėra! Tačiau tai išties pavojinga situacija. Justė griūva, aš griūvu ant ledkirčio, virvė įsitempia ir laukiame gyvybės ženklų iš plyšio. Edas gyvas ir sveikas!

Dabar misija – ištraukti Edą ir kupriaką. Organizuojame gelbėjimo darbus, iniciatyvos imasi Paulius, netrukus prisijungia ir antrojo ryšio draugai. Kuprinė ir Edas sėkmingai išgelbėti! Plyšy prasmego tik Edo paklotukas, bet ką jau padarysi, ledas reikalauja aukų!

Visi sušalę, sustirę, šiek tiek užkrimtę, toliau leidžiamės į kelią. Vakarėja, kaupiasi debesys, reikia susirasti nakvynės vietą, o kelias nelengvas: eisi ledynu – vėl tie nelemti plyšiai, eisi morena – ant galvos krentantys akmenys. Nusprendėme, kad plyšių mums jau pakaks, renkamės moreną. Slidu, akmenys rieda, kartais reikia kirsti ir ledyną, plyšiai vis tiek lengvai nepaleidžia – Jolita į vieną jų įkrinta, bet pati sėkmingai išsikapsto.

Po to toli jau neiname, susirenkame į iš pažiūros saugią vietą (4720 m), nors vienoj pusėj sniego karnizai, kitoj byrantys akmenys, tačiau kitos išeities neturime. Temsta, šalta, artėja baisūs pilki debesys. Taigi greitai įkuriame stovyklą, kaičiame vakarienę, pradeda gausiai snigti. Karšta sriuba, nuostabi Justės prieskoninė arbata atgaivina po sunkios dienos, sušildo ir suteikia jėgų. Po vakarienės palapinėse negęsta šviesos, netyla diskusijos, vyksta remonto darbai. Kam sniegžengiai, kam kelnės suplyšo, viską reikia taisyti ir paruošti naujai dienai, naujam nuotykiui.

Puiki, sunki, kol kas įspūdingiausia diena iš visų buvusių. Ilga kelionė ledynu. Mano įspūdžiai iš kulminacinio momento. Eilinis, atrodytų, bandymas prakirsti plyšį ir stebime Ediką prasmengantį skradžiai (visai ne žemėn). Užgulam ledkirčius, situacija stabilizuojasi. Visi šaukia, nežino, ką daryt. Matydamas, kad mergos viską užkirto ir laiko, puolu knistis savo kuprinėje, traukiu žumarus, čiuptukus ir visą kitą velnią. Truputis panikos, Ediko nesigirdi. Bandom traukt, bet Edas rėkia – matyt, negerai darom. Prieinu prie plyšio, bandau užmegzt ryšį su Edu. Numetam dar vieną virvės galą Edui ir bendrom pastangom išlupam kruviną, sušalusį vadą į paviršių.

Visi laimingi, gyvi, rodytųsi „happy end‘as“. O bet tačiau. Kuprinė nukrito į plyšio dugną, gresia gelbėjimo operacija. Ta plyšio skylė man gerokai priminė urvo įėjimą. O čia mes labai jautrūs tokiems dariniams, todėl nedelsdamas pasiūliau įst ir vykdyt kuprinės gelbėjimo operaciją. Edui įspūdžių ir taip jau gana, kiti per daug entuziazmo nerodo, tai nieks nesiginčija.

Prisikabinę žumarais, čiuptukais, visokiais geležais ir dviejų virvių saugoje neriū į plyšį. Pirmas įspūdis: „wow!“. Skaidrios ledinės sienos, varveklių vargonai, besitęsiantys kokius 5 metrus. Žiauriai gražu.

Esu kartą buvęs lediniam urve, bet tokio grožio dar nebuvo tekę matyt. Iš akies primetu, kad iki dugno – koks geras 30 metrų. Apsidaužau plyšio viršų nuo sniego, firno ir purvo mišinio. Pajudu žemyn. Katėmis užkabintos sienos trupa, varvekliai važiuoja žemyn, garsas įspūdingas. Tamsoje neįžiūriu virvės galo, bet leidžiuos toliau. Sienos suartėja, viskas byra, plyšio dugne pastebiu sniegu ir ledu užneštą kuprinę. Segu, rišu, dar Edikas instruktuoja per raciją, kad jos tubuse yra fotikas.

Traukiu, viską fotkinu. Iš viršaus šviečia skylė, per kurią įkritom/įėjom, o viskas aplink apsupta įspūdingais, skaidriais varvekliais, vargonais ir ledinėmis sienomis. Iš apačios gerai matosi kaip tęsiasi plyšys – jis užpustytas sniegu, kuris peršviečiamas ir praktiškai tai yra akivaizdūs spąstai.

Šiaip ne taip kabarojamės aukštyne. Draugai velka kuprinę, o aš žumaruuju ant padusimo ribos. Labai giliai įsirėžė įspūdis: jau netoli paviršiaus kabu bandydamas atgauti kvapą. Tokia vieta vadinama „butelys“ – t.y. kai sienų nepasieki ir kabi tokiame kosmose. Virš manęs sukasi ant virvės kuprinė, aš ištiesęs kojas-rankas irgi sukuosi, alsuoju kaip šuo ir stebiu kaip sukasi ledo mozaikos aplink. Kosmosas. Paskutiniai žingsniai sunkiausi – žumarai stringa ant karnizo. Bet draugai, naudodami 2 virves, lupa ir išlupa. Guliu ant sniego, neatgaunu kvapo, visio, viršus. Gražus plyšiukas. Verta pabuvoti ☺.

RUGPJŪČIO 2 D. OBRUČEVA PERĖJA, 5027 M.

Laba diena, čia Justė perduoda vakarinius linkėjimus tiesiai nuo perėjos, kurioje šiandien nakvojame.

Na, bet apie viską iš eilės. Kėlėmės apie 6 ar panašiai, ant ledyno plačios nugaros. Atmerki savo vargšes akis (vos vos) drėgnoje palapinėje, kur visi paviršiai arba drėgni, arba aptraukti šerkšnu. Batai – suledėję. Galvas skelia, lengvai bloga. Bet – nesninga! Matosi perėja! Geros naujienos, nes tik persivertus per perėją pasieksim zabroskę, maisto atsargas ir gal net miegosim ne ant sniego kokį kartą!

Bet aišku, su turima savijauta visi juda kaip nesutepti robokopai, ir dar su nulūžusia valdymo programa – dairosi nematančiomis akimis, lėtai kelia po daikčiuką, lėtai ardo palapines ir pakuoja.

Taigi išjudam pamažu tik apie 9 ryto. Po vakarykščių nuotykių su plyšiais ir skraidančiu vadu į galimus užsnigtus plyšius žiūrime labai atsargiai. Visą kelią plačiu ledynu Edas prabado lazda – „zondų“. Na, bet Pamyro dvasios irgi turi šiokią tokią sąžinę – šiandienos plyšiai siauri ir nelabai baisūs. Taip ir dirbom. Judėjom gana lėtai, ryšiais, Edas ėjo pirmas ir zondavo. Jau prie perėjos „vzlioto“ – pakilimo aptikom kiek rimtesnių plyšių, pavaikščiojom zigzagais gerokai.

Stojame pietauti, jau prie paties pakilimo. Edas praneša, kad yra nusibaigęs nuo visos dienos mynimo, ir kad paieškomas savanoris zondautojas minti pėdas į perėją. Įvairiais būdais įvardijami du savanoriai – Justė ir Paška. Tai pasikeisdami užpūškavom į likusį kalną, nors nemenkas sniego kiekis iš tiesų trukdė linksmybė. Lipom lėtai, daug kvėpavom. Na, bet galiausiai užlipom. Pasistatėm lagerį griežto viršininko apibrėžtoje tikrai nedidelėje aikštelėje. Vėjo čia nemažai, pūga irgi buvo.

Bet buvo ir gerų dalykų – ledai ir krikštynos, kur pašventinom Akvilę, Moniką ir iš dalies Tomą, kuris, nepaisant jau turimos patirties, irgi norėjo bučiuoti katę, žemėlapi, samtį ir vado batą.

Dar geri dalykai – vakarienė iš apynormalės dozės kruopų ir visų kitų gerų dalykų. Tauta sutiko beveik plojimais „o – košė! Pirmą kartą košė, ne sriuba!“

Dar prie nuostabių dalykų: nuostabi panorama į abi puses nuo perėjos, besikeičiančios gamtos „televizorius“, na ir muzika, kaip įprasta, geltonojoje palapinėje („aktų salėje“). A, dar prie nuotykių – pikto Edo nurodymu vieną kartą perkelta geltona palapinė, nuo lygios ir fainos aikštelės, deja, arti plyšio („Aš jums nupiešiau liniją, už kurios neiti!“). Ant naujos, kurią dar teko išsikasti.

Tai va, stovim ant perėjos, miegam 5 km aukšty. Premjera! Šiandien gal ir faina, bet jaučiu rytoj vėl jausimės kaip suvažinėti. Hau.

RUGPJŪČIO 3 D. 22.46 VAL.

Neįprastas vakaras po iššūkių kupinos dienos. Visi sugulę, tiksliau, iškritę palatkėse. Oi dienele buvo! Rytas prasidėjo anksti. Mudu su Tomu budėjome, tad pirmieji pamatėme naują kalnų televizoriaus seriją. Galvoje, kaip ir kasryt, kalė geniai. Ypač jie aršūs, kai pasilenki ir vėl atsitiesi – tada deda iš visų jėgų, tik laikykis.

Bet čia tik smulkmenos. Atsigėrę ankstyvos rytinės arbatos, pradėjome pergalingą žygį žemyn per kitą perėjos pusę. Čia aš apturėjau pirmąjį rimtą „Baila Morena“ išgyvenimą. Leidimasis žemyn biškį byrančiu šlaitu man sukėlė visas įmanomas emocijas, išskyrus teigiamas. Draugai negailėjo patarimų ir pavyzdžių, o labiausiai suveikė Edo instrukcijos ir palaikymas „Šaunuolė, gerai varai!“ pakaitom su „Nu ko tu stovi?? Eik!!“.

Nusileidus kiek žemiau, išrišome ryšius, nusiėmėme apraišus ir kates ir smagiai pradėjome ridintis žemyn vėlgi akmenuotu, byrančiu šlaitu, kuris galiausiai susiaurėjo į kanjoną, kuriuo leisdamiesi neišvengiamai susidūrėme su rūpesčiais. Siaurose vietose jau nebėra praėjimo šalia vandens, srovė stačiai krenta žemyn, o nuo šlaitų periodiškai byra akmenys. Aukštyn šlaitais jau neužlipsi, vienintelis kelias – toliau leistis žemyn.

Kažin, ar begalėsiu rasti tinkamų žodžių visam kanjoningo avantiūrizmui aprašyti. Tenka pripažinti, kad kokius 8 kartus norėjau numirti iš baimės, bet nebuvo kada ilgai gilintis į baimės filosofiją, reikėjo lipti, leistis, pasitikėti virve ir draugais.

Vat jiems ir didžiausias ačiū – vyrukams už sprendimus ir jų įgyvendinimą, padrąsinimą ir ištiestą ranką, ir merginoms už įkvepiančią drąsą, patarimus ir palaikymą. Po kiekvieno sėkmingo etapo kildavo begalinis noras visus išbučiuoti.

Pasižiūrėję į drąsius draugus, kurie ėjo su „eik, aš tave matau“ sauga, įveikę paskutinį etapą ir galiausiai tirtėdami iš laimės, biškį dėl šalčio ir kitų emocijų, įkūrėme stovyklą ant žvyruoto ledyno, virš juodosios skylės. Ach, kaip nuostabu buvo nakvoti čia, o ne po kriokliu ir byrančiais akmenimis!

Nusileidimas kanjonu užtruko visą dieną iki vėlyvo vakaro. Kas šlapiais batais, kas šlapias iki pusės. Emocijų buvo daug, bet mums pavyko!

Edas apie nusileidimą: Nusileidimo pradžia 7.30 val. stati morena (nebyra). Leidžiamės skersai ant ledyno liežuvio nuo šalia esančios viršūnės (5... m) viso 2 val. Toliau einam žemyn nestabiliu ledynu (~1 val.). Upelio kanjonu leidžiamės dar ~2 val., kol statumas nepriverčia kabinti virvės. Iki išėjimo ant Korženevsko ledyno viso pakabinom 4 virves. Stočių vietos labai ribotos, rekomenduočiau turėti kablius, kilpų ir 60 m virvę.

Kaip gerai turėti žmoną! – tarė Tomas, pavydžiai žiūrėdamas, kaip Jolita karmo Andriui nagus. Per vakarienę Jolita, Andrius ir Paška pasinėrė į prisiminimus, kaip kažkada Paška jiems dovanų atnešė 3 litrus rankų darbo jogurto.

RUGPJŪČIO 4 D. KALĖDOS

Atsikėlėme anksti ir pajutome, kad badas jau žvelgia į akis. Arbata ir pusryčiai iš asmeninio aruodo. Aukštis skirtingai paveikė skirtingų žmonių apetitą, tad ir asmeninių išteklių resursai išseko nevienodai. Pasidalinę paskutiniais maisto likučiais, palikę palapines ir daiktus, užsimetę tuščias lengvutes kuprines iškeliavome per akmenines kalvas link paslėpto maisto lobio. Nors ėjimas ne pats maloniausias – ledynas, byrantys akmenys, bet su lengvomis kuprinėmis ir gurgiančiais pilvais greit pasiekiame lobio vietą.

Čia susiduriame su nauju išbandymu – surasti lobį, kurį patys paslėpėme. Per savaitę kraštovaizdis pasikeitęs – išdžiūvę maži upeliukai, kurie iki tol rangėsi įmantriausiomis kilpomis savo akmenuotu keliu, taip pat sudužo GPS'as, kuriame buvome pažymėję lobio koordinatas, tad tenka gerokai paklaidžioti tarp akmeninių kalvų, kol randame pirmąjį orientyrą – ožio ragus, kuriuos čia matėme praėjusį kartą.

Nuo čia prasideda teritorijos šukavimas pagal tai, kaip kiekvienas atsimena nuo tos vietos eitą kelią. Ilgai užtrunka paieškos, bet vadas, kaip ir priklauso tikram „džigitui“, lobį galiausiai suranda! Jausmas lyg

per Kalėdas! Atkasame maišą su gėrybėmis. Vadas, kaip Kalėdų senelis, padalija kas kam, visi laimingi, užkandžiaujame, atidarome levos siurprizą, kaitinamės saulutėje, ilsimės. Bet prieš akis dar ilga kelionė atgal iki nakvynės vietos ir dabar jau kuprinės sveria gerokai daugiau.

Grįžtant susiduriame su sunkumais kertant upę – nuo dienos kaitros smarkiai pakilo vanduo ir akmenukais jau nebepereisi. Ką darysi – brendame! Šlapi batai nuotaikos nepagerina, o ėjimą tik pasunkina. Eidami paupiu, pamatome urvą ledyne. Paška, Tomas ir aš, vedami smalsumo, nusprendžiame apžiūrėti urvą iš vidaus. Paliekame kuprinės pusiaukelėje ir tekini bėgame link urvo, it kokiame veiksmo filme stengdamiesi išvengti krintančių akmenų. Šlaitas birus, slidus, apačioje galinga putota upė, tačiau adrenalinas ir smalsumas veda į priekį.

Tikslą pasiekiamo sėkmingai, vaizdas, žinoma, įspūdingas, tačiau būnant urve nugriaudėjęs trenksmas greitai išgena mus atgal. Svarstome, ar akmuo, ar ledas atskilo, o gal tiesiog pats ledynas juda, tačiau bet koku atveju pasilikti viduje nelabai jauku ir saugu. Taigi grįžtame ir toliau kulniuojame link „namų“. Apie 19 val. visi pavargę pagaliau pasiekiamo tikslą, sulindę į palapinės laukiame vakarienės. O! Grikliai! Sočiai prisikertame. Desertui kisielius! Pasaka! Ar gali būt kas geriau?

Sušilę, pasisotinę, tradiciškai sulendame į vieną palapinę vakaro programai, aptariame sekančios dienos planus, skamba gitara, visi sveiki, visi kartu ir taip gera! Liūdina tik priimtas sprendimas, kad nebelipsime į Spartaką – nespėjame laiku, tačiau prieš akis dar daug nuotykių, o iki tol dar ir poilsio dienele ☺

RUGPJŪČIO 5 D. DNIOVKĖ

Tuo viskas ir pasakyta. Atveriamo palapinės vartus ryte. Vau... koks vaizdas – saulė, baltos viršūnės, danguj nė debesėlio. Ir niekur šiandien neįnam. Vadas ir tokią dieną duoda nurodymus. Tomas su Andriumi taiso GPS, merginos plauna virvę. Andrių pakeičia Paška ir su primuso ir peilio pagalba pavyksta prilituoti anteną – palydovus gaudo, valio!!! Merginos virvę murkdo užšalusiame ežere, Paškos patarimas merkti batą į ežerą ir traukti virvę per padą padeda greitai užbaigti dienos darbus.

Toliau tik pramogos: praustynės, maudynės, skalbynės ežere, siuvimo ateljė, manikiūrai, pedikiūrai, skaitymas ir pogulis ir... balsas lauke. Ne mūsiškių. Žiū visi galvas iš palapinės – ogi du ukrainiečiai ant krioklio stovi. Toj pačioj vietoj kur prieš porą dienų mes tupėjome. Vienas „voras“ be jokios virvės atsidūrė apačioj, kai jo draugai vis dar tupinėja viršuj, jis vėl pakyla į viršų. O mes prasidare palapinę ir išsivirę puodą arbatos, užkandžiaudami sausainiais stebime šį vaizdą kaip kokį filmą. O filmas neblogas, plačiaekranis telikas ir dar 3D.

Ukrainiečiai sėkmingai nusileidžia, draugiškas mūsų priėmimas su žalia arbata ir meduoliais, ukrainiečiai vaišina mus ukrainietišky uogų kompotu. Edas su Juste pasakoja kur buvę, pasirodo pasaulis mažas, atranda pažįstamų iš kalnų pasaulio. Šiek tiek kalbų apie politiką ir šiandieninę situaciją Ukrainoje. O visų šių kalbų fone Monikos ir Akvilės kikenimai. Merginos atgijo, šypsenos veiduose ir per saulės akinius nužiūrinėja penkis lieknus vaikus, renkasi, kuris į akį labiausiai krenta.

Atsisveikinimui Paška pagroja gitarą, merginos pašoka, nubraukia gailią ašarą ir pamojuoja atsisveikindamos. O už ežerėlio dar kiti žmogučiai juda, eina aštuoni, dar vienas, dar penki, išsikasa zabroskę. Viso penkios palapinės, bet tiek apie juos ir žinome. Kontakto nėra. Sutemus vėl visi į guminę palapinę, spiritukas pirmą kartą, tostai, gitara. Fantastiška dniovkė.

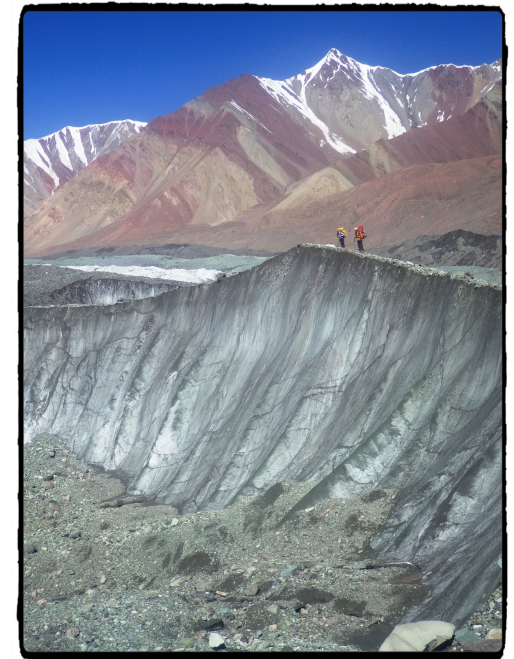

RUGVĖJIO 6 D. LEDO KARJERE

Atsikėlėm, pavalgėm košės, išgėrėm arbatos. Apie 9 val., užsivertę kuprines su 2 ir 3 ratų maistu (suprask – sunkios), pajudėjom per uždarytą ledyną link 3 rato pradžios.

Kuprinės sunkios, o ledyno reljefas kaip žvyro karjero. Taip mes aukštyn – žemyn per tą ledyną – karjerą iki 5 val. vakaro, kuomet priėję jo pabaigą, priėjome 3 rato pradžią. Palypėję šiek tiek morena, šalia iš viršaus bėgančio rudo upelio randame šaltinėlj – pats geriausias vanduo nuo mūsų kelionės pradžios. Šiek tiek palypėję aukščiau, pasistatom palapines. Edas paskelbia, kad ryt dniovkė.

Vakaras giedras ir vėsus. Mėnulis ir vėl žiebia negailėdamas, krenta žvaigždės, skamba dainos, o mėnulio šviesoje blizga ledinės kalnų viršūnės. Prieš miegą sudiktuojame budintiesiems Jolitai ir Andriui savo pageidaujamą pusryčių meniu: kiaušininė su skrebučiu, pomidorų ir mocarelos salotos, balinta kava (man), juoda (Tomui), viskas patiekama pavėsinėje (alyvmedžių pavėsyje), grojant lengvai ir neįpareigojančiai, paukščiukų čiulbėjimą ir lapelių šlamėjimą primenančiai muzikai. Andrius pažada viskuo pasirūpinti. Užmigti gera. (Akvilė)

RUGPJŪČIO 7 D. IR VĖL DNIOVKĖ

Iki pietų nesusikrapštėm kažkur išeit ir, galų gale, apie 12 mes su Tomu išsiruošėm į gretimą ledyną. Nieko nepasiėmėm, Tomas tik kates ir butelį vandens. Smagiai praėjom ledine morena. Toks įdomus darinys – po apačia ledas, o ant viršaus akmenys, akmenukai, žvyras, molis. Saulėta, viskas tirpsta, teka, bėga, čiurlena. Upeliai ledo paviršiuje teka visomis kryptimis. Apie 14 val. pasiekiu sau tolimiausią tašką ir suku atgal. Tomas kiek atsilikęs. Grįždamas sutinku dar jį, jis pasiryžęs dar čia pavaikšioti, žada grįžt su šviesa. Aš parsirandu per 1,5 val. – tiesiai ant Justuko siurprizo – burrito. Visi sukemšam. Antraeilio burrito poveikio neapibūdinsiu. Kažkam tai buvo juokinga.

RUGPJŪČIO 8 D. LEDO KARALYSTĖJE

Po gana dramatiškai pasibaigusio vakaro ir neramios nakties išaušo vėsus, giedras rytas, kaip ir visi dabar. Orelis tikrai išsitaisė į gerumą. Truputį paėję morena, persikėlėme ant ledo ir likusi diena buvo neapsakomo gražumo.

Ėjome ledu pradžioje atskirai, paskui susirišę ryšiais. Edas tikrino plyšius. Į stovyklavietę po perėja atėjome 15 val. Pakeliui akino baltas kalnų grožis (tiksliau, ne baltas, o balintos kavos): atsiveriančios plyšių ertmės su milžiniškų varveklių vargonais, susisluoksniavusios balta ir ruda spalvos, sniego kepurės, staigiai krentančios žemyn sniego sienos, ledo paviršium čiurlenantys upeliai, poledinės kliokiančios upės, nugarmančios į juodąsias skyles, svaiginantys krateriai ir žemyn nusidriekiantys balti slėniai.

Vakaras ir vėl praėjo besiilsint, belopant inventorių ir besilupančius veidelius, dainuojant ir žaidžiant spēliones.

RUGPJŪČIO 9 D. SUTINKAME ŽVAIGŽDĘ

Šenden dienos planas – įkopti į per. „Мира Западный“, traversuot viršune „4969“ ir nusileist į Ašiktaš slėnį per per. „Золотой Телёнок“. Iš vakaro žvalgybos, perėjios nutarėm nesiekti, o pasinaudot aprašimu ir kopti ant šalia esančios keteros. Rytas pasitaikė šaltas, giedras ir labai gražus. Apie 9:00 išjudėjom užšalusiu firnu link keteros viršaus. Po kiek laiko nusemėm kates ir kopėm morena. Užlipus viršun radom tuščia perėjios tura (gal tai buvo Мира Восточный?) ir sunkei įveikiamus žandarmus link reikiamos viršunos. Leistis žemyn ir apačioi traversuot iki „Золотой Телёнок“ taip pat atrodė pavoinga - 70° šlaitas sniego ~100m.

Nutarem leistis iki stovyklos ir lipti į ketera kitoi vietai. ~11 val lipdami į ketera pamatėm turistų grupę kuri pasirodė visai šalia tos vietos kur mes taikėm. Leidomės į per. „Золотой Телёнок“ tos grupės pedsakais. Kai visa mūsų grupė susirinko ant pereijos atejo ir ta grupė kur matėm ant keteros. Tai buvo ivairaus amžiaus ir patirties grupė. BET VADOVAS BUVO PATS ANDREJUS LEBEDEVAS!!!

Deja ilgiau pabendraut nesigavo, padarėm bendra nuotrauką ir anie nubėgo žemyn, sake pasimatysim apačioi. Mes neskubėdami užkandom ir tingėi, nenorom (paskutine pereija kaip nekaip) pradėjom leistis. Pradžia ledokričio ir morenos kampas pasirodė nesaugus (Paulius suplėšė kelnes ir pračiuože ant užpakalio) tad pakabinom virve.

Toliau leidomės apie 1 val. uždaru, nestačiu ledynu. Po to dar ~2-3 val. desinės pusės upelio slėnių. Suradus upeli su švariu vandeniu ir patogia vieta nakvynei stojom, tai buvo apie 11 val. Nakvyne buvo ne tik patogį (geras vanduo, daug lygios, sausos vietos) bet ir labai graži – pilnatis, stulbinantys kalnai ir Pauliaus dainos. Aš asmeniškai nugrimzdau į miego pasaulį po 21 val. o draugai, atrodo, kur kas veliau.

RUGPJŪČIO 10 D. IKI KALNAMS

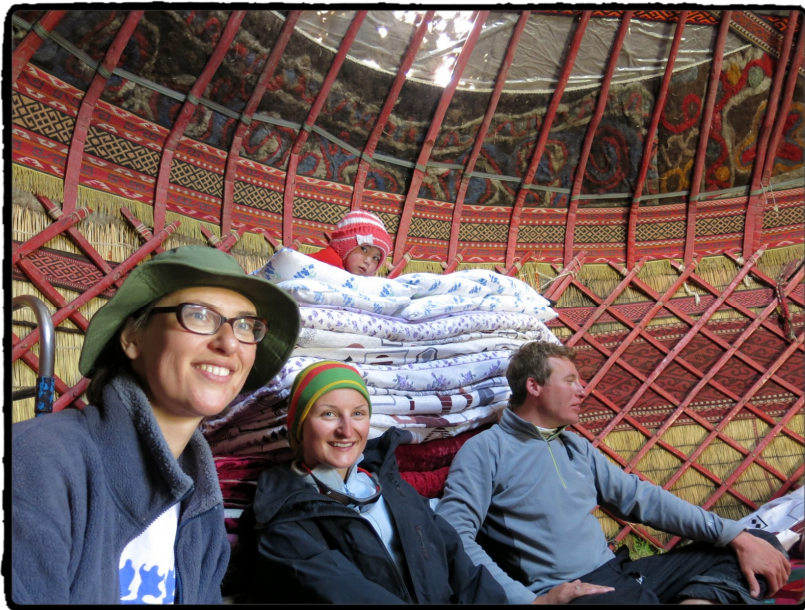
Šiandien nusileidome nuo savo stovyklavietės takeliu, kuris ėjo rūsčiosios upės dešiniu krantu. Jos kirsti mums neprireikė. Išėjome prie ežeriuko, šalia gyvenančių vietinių dėka susiorganizavome vakarienę ir transportą ryte į Ošą (už ~150 USD grupei).

Apsilankėme pas vietinius kirgizus, nusipirkome 4 lepioškes ir 3l airano už 300 somų. Atsisveikinant šeimininkas pasiūlė, nors ir neįkyriai, arbatos. Mes nesilaužydami sutikome. Išsipildė mūsų svajonė pabuvoti tikroje jurtoje. Šeimininkas įvedė į jurtą, kur nusiavėme batus ir susėdome ant kilimų. Netrukus šeimininkas patiesė prieš mus ant žemės staltiesę ir atnešė vaišes: arbatos servizą su pialomis ant sidabruoto padėklo, pialas su fantastiška grietine ir airanu, palaužė lepioškių ir kiekvienam padėliojo sirnikų. Papildė arbatos, o visą laiką aplink dūko ir mus kibino jo 4 metų anūkė.

Šeimininkui 53 m., jis turi 2 dukras ir 4 sūnus. Dukros ištekėjusios, viena gyvena su juo, kita nutekėjusi į kitą regioną. Vienas sūnus su šeima gyvena kartu, o 3 dar nevedę. Vienas dirba piemeniu, kitas studijuoja Biškeko universitete – bus programuotojas, o trečiasis mokosi Islamo universitete – taps šventiku. Tarybiniais laikais kolūkyje dirbo traktoristu. Dabar augina karves ir avis. Kalnuose gyvena nuo birželio 1 d.

iki rugsėjo, o likusį metų laiką gyvena kaime. Ten turi 3 ha, augina žolę gyvuliams. Iš maisto mums pasiūlė bulvių, ryžių, makaronų, mes paprašėm plovo – bet neturėjo mėsos (nėra sąlygų jai laikyti). Jurtą penki vyrai pastato per valandą, kiekvieną rudenį susipakuoja ir išsiveža.

Vakaras praėjo kapojant lepioškes su airanu, snūduriuojant ir vartantis miegmaišiuose, laukiant patekančių žvaigždžių. Iki kalnams!

RUGPJŪČIO 11 – 15 D. OŠO TURGUS

Is esmės, visi azijos miestai kaskiek panasus: karstis, dulkes, daug žmonių, triukšmingas turgus ir neaukštos kainos. Visa tai tampa dideliu išbandimu doram žygeiviui, nedaznas datraukia iki nakties - apšvėmia, apšvėikia ir guli pilkai-zalias kampe. Vienop, liudna tai, nedagyvent iki nakties ... svelnios pietietiskos nakties, taip aistringai apdainuotos persų poetu, kur i nuostabius kiparisu parkus nusileidžia vėsa, ciurliana upialiai, fontanai ir isimilejalu pasnįpzdėsiai kampuos.

Ateinanciom kartom galima palinket kuo griežtesnio susilaikimo maiste ir skysciu gausos dizinfekcijai pastiprint. Net sumaisius degtine su alumi, nuostoliai buvo menki: istikima bendrazyge ikrito i kanalizacija ir pamete kepuria mosulmonu sventykloi. O nuo itartino maisto iskrito puse grupės, vienas is viesbučio kambariu virto epideminiu lazaretu. O viskas taip grazei prasidejo - apsisistojom hoteli, pietavom uiguru restorane, gerem už sekme ir save, ruosemes linksmintis ir nieks nezadejo mirti. Taciau jau kita diena ne visi ant koju bestovejo, pilkais seseliais slankiojo tarp lovos ir wc.

Kas liecia pati Osa, cia 3 geri dalykai: didelis ir spalvingas azijetiskas turgus, parkas su fontanais ir rusu restoranas kur galima isgert ir pavalgit ne uigurisko maisto. Ira da kalnas su sventu urvu, ale po kalnu žygio tokia didybe nedaro ispudzio.

I Maskva atskridom ryte, jausmas, tarsi 8-tos valandos prikimstu troleibusu. Cia, lignant su Osu, buvo vėsu, zalia ir kaip kaskas pasake gryzes is wc: -"labai europietiska". Po bendros nuotraukos aerouoste grupės keliai issiskyre; vieni lauke skrydzio tėvynen, kiti patrauke žiuret didingos rusijos sostines, mes su Justefa Uraganovna greiciau isdumem i ambasada girtuokliaut su vietiniais draugais.

TEGYVUOJA ŽYGLAI!

